

Forfatter: Grundtvig, Svend Hersleb

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Elisabeth Kristine Margrete FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1848-10-29)

Citation: Grundtvig, Svend Hersleb: "BREV TIL: Grundtvig, Elisabeth Kristine Margrete FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1848-10-29)", i *N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling*, G. E. C. Gads Forlag, s. 168. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991765-000-shoot-L0019917650000107.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Svend Grundtvig til moderen.

Pjedsted ved Fredericia, Søndag d. 29de Oct. 1848.

(Peters og Metas Bryllupsdag.)

Kjære Moder!

Du synes sagtens, at Du denne Gang har maattet vente utilbørlig længe paa Brev fra mig; men Omstændighederne tale meget til min Undskyldning. I Søndags Aftes modtog jeg Dit Brev, og i Onsdags skrev jeg et Brev til Dig, men om Torsdagen, da jeg var i Horsens og havde Dit Brev med for at sende det afsted, erfarede jeg, at det desværre var Løgn, hvad der stod i det og rev det derfor itu. Om Onsdagen havde vi nemlig faaet Ordre til Fredag-Morgen at marschere ad Fredericia til, for derfra at sættes over til Als; men denne Bestemmelse er siden forandret derhen, at vi slet ikke skulle over til Als, hvormed jeg længe havde trøstet mig, da vi saa skulde have samledes med Vilhelm Blom. Fredag Morgen afmarscherede vi virkelig til Bredal, 1 Miil nordost for Vejle. Derfra traskede vi videre igaar Morges hertil, ad Veje, hvorom man i og ved Kjøbenhavn aldeles ingen Forestilling kan gjøre sig. Vi vadede i Mudder op til Anklerne; kom dog endelig herhen, hvor jeg har faaet et ganske fortræffeligt Kvarter hos en rig Bonde: et stort, smukt, lyst og luunt Værelse med Mahogni-Sopha og ditto Bord og et lille Sengekammer med en god Seng i. Jeg har det altsaa for saa vidt meget godt, men det er dog en haard Udsigt, at skulle tilbringe hele Vinteren her, hvortil der er den bedste Udsigt. Hvor Johan er henne veed jeg ikke forvist; han maa være etsteds 1—1½ Miil herfra (i Gauerlunde, Mørkholt s. 169 eller Breininge, som er 1ste Compagnies Kvarterer). Imorgen haaber jeg imidlertid at faae sat mig i Forbindelse med ham. Den nærmeste Kjøbstad er Fredericia, som ligger 1½ Miil herfra og dobbelt saa langt fra Johans Kvarter, thi han maa herom ad, for at komme dertil. Saaledes som Vejene nu ere og sandsynligviis maae vedblive at være den hele Vinter er der ingen Mulighed i, at vi tilfods kunne komme til hinanden og det er immer dyrt og endda ofte umuligt at faae Vogn, saa vi sagtens kun sjælden kunne besøge hinanden. Een Trøst er det endda, at min Capitain Falkenskjold, som jeg holder meget af, boer her lige ved Siden ad mig. Stabskvarteret med Majoren og Adjudanten, ligesom ogsaa Overlægens, Regnskabsførerens og Major Holms Boliger ligge vel i samme By som mit; men som Vejene nu ere kan man dog kun komme derhen til Hest eller til Vogns. Præsten her i Byen er en gammel Mand paa 80 Aar (hedder Esberg), som maa lade Embedet bestyre ved en Capelian Asmussen, der er gift og boer her i Byen, hvor han nu har været i hele 12 Aar. Maaskee det er et Menneske; i saa Fald er der da noget vundet. — Der er nu kommet Ordre til at hjempermittere Mandskabet med Undtagelse af de yngste, saa Compagniet istedenfor 240 Mand kun beholder 40. Een Bestemmelse, der maaskee for Øjeblikket er nødvendig, men for Resten haard for hvem den træffer, er den, at Slesvigerne i Bataillonon endnu ikke maae permitteres, da man frygter for, at de skulle blive tagne til Soldater i Rendsborg. Det kan ikke andet end vække stor Misfornøjelse imellem disse brave Folk, der mere end de andre Soldater maatte føle Længsel efter igjen at see deres Hjem, hvor Fjenden nu saa længe har huseret, og det vil næppe kunne ventes andet, end at en Deel af dem ville tage Orlov paa egen Haand og løbe hjem. De som saaledes ere deserterede tør naturligviis aldrig mere komme igjen til vor Hær og ere derfor, naar Krigen fornyes, hjemfaldne til Slesvigholstenerne, og dersom Freden kommer forinden, hjemfaldne til haarde Straffe. Jeg maa tilstaae, at jeg finder langt større Betænkelighed ved at beholde dem end ved at lade dem gaae hjem. Det kunde ikke andet end virke oplivende og styrkende paa Slesvigs Befolkning, at see deres unge Karle igjen, og disse, der have under Krigen faaet den største Foragt og Uvillie imod Tyskerne vilde sikkert være de bedste Støtter blandt Folket selv for Danskheden i Slesvig. De vilde dog vel næppe blive hentede til Rendsburg; i det mindste vilde det fremkalde en afgjort og maaskee for Tyskerne uovervindelig Modstand, og sæt ogsaa de fik nogle af dem fat og stak dem ind i de slesvigholstenske Tropper, mon det da var Slesvigholstenerne eller os, der havde meest s. 170 at frygte af dem, naar Krigen fornyedes? Jeg troer det første. Dersom det nu virkelig bekræfter sig, saa de andre blive hjemforlovede, men Slesvigerne maae blive tilbage, saa tænker jeg at paatale dette offentligt, f. Ex. i Dannevirke. Maaskee det derved kunde ændres. Jeg rider nu op til Stabskvarteret for at aflevere dette Brev og et til Johan og vil derfor slutte med venlige Hilsener til Alle derhjemme og da ogsaa til de kjære Brudefolk fra

Din hengivne Søn
Svend.